

Arrest

nr. 245 383 van 2 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 20 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2020.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat P-J. DE BLOCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 5 oktober 2020 wordt verzoekster, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen zonder passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van haar verblijf blijken en zonder toereikende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf of voor de terugkeer naar haar land van herkomst of doorreis. Op dezelfde dag wordt zij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt zij om internationale bescherming. Op 10 november 2020 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Sierra Leone nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Tintafor, in het noorden van het land. U bent Temne en u woont uw hele leven in Tintafor, tot enkele weken voor uw vertrek waarbij u in een klein dorp verbleef om u te verschuilen. Op twaalfjarige leeftijd onderging u genitale verminking, uw moeder was de lokale besnijdstster binnen de Bondo gemeenschap, en besneet u om deel te maken van deze gemeenschap. De Bondo gemeenschap besnijdt de jonge meisjes van het dorp, de besnijdsters zijn de Soweis en uw moeder stond aan het hoofd van deze vrouwen. Uw moeder volgde haar moeder op toen ze stierf, en van u, als oudste dochter, werd er hetzelfde verwacht. Voor haar overlijden in 2008, gaf uw moeder uw naam op als haar opvolgster. U had zelf geen intentie om haar op te volgen, en ging ook niet in op haar uitnodigingen om haar bij te staan. Uw jongere zus assisteerde uw moeder ook, zij ging meer naar de Bondo Bush. Sinds het overlijden van uw moeder werd u uitgenodigd voor de meetings van de Soweis van de Bondo gemeenschap, waar u ook naartoe ging. Tijdens deze meetings werd uw opvolging besproken, die pas zou plaatsvinden wanneer u ongeveer de leeftijd van 40 jaar bereikte. In begin 2019 verhoogden de Soweis de druk op u om de plaats van uw moeder in te nemen, ze probeerden een keer om u met geweld mee te nemen naar een meeting. U reageerde hierop door te zeggen dat u wel zou volgen, dat ze geen geweld moesten gebruiken. De lokale autoriteiten reageerden hier ook op door te zeggen dat ze geen geweld moesten gebruiken, maar dat u ook wel moest volgen want het was de traditie. U ging mee naar de meeting. U wilde eigenlijk niet toetreden tot de gemeenschap omdat u niet wilde dat uw kinderen besneden werden en dat u ook zag dat er veel vrouwen stierven in het proces. Ongeveer twee weken voor uw vertrek werd u opnieuw uitgenodigd naar een meeting, maar toen namen ze u mee naar de Bondo Bush en werd u op uw buik en borst gesneden met een scheermes. De Soweis zeiden dat dit het begin was van uw proces tot toetreding. U hebt hen echter niet gezegd dat u niet wilde toetreden, u vreesde hun reactie omdat u nu al in de Bondo bush was geweest. Door te zeggen dat u naar het toilet ging, kon u te voet vluchten naar een dorp ver weg van de plaats van de meeting. In het dorp sprak u met de mensen en kon u een week of twee overnachten bij een oude vrouw. U sprak een man aan, die in contact kon komen met de vriend van uw zoon in Portugal. Via de vriend van uw zoon, I. (...), had u contact met uw zoon en kon u uw vertrek uit Sierra Leone regelen. U reisde via Dakar, waar u een visum voor Portugal regelde vanaf 15 september 2020. Op 21 september 2020 kwam u aan op de luchthaven in België op een vlucht vanuit Dakar met op diezelfde dag een vlucht naar Lissabon. U werd tegengehouden aan de grens, waarna u ook werd vastgehouden. Op 5 oktober 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een krantenartikel neer van Focus 247 News.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid, u werd aan de grens tegengehouden omwille van uw onduidelijk reismotief en omwille van gebrek aan voldoende bestaansmiddelen, wordt beschouwd als een poging tot fraude. Deze fraude rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de diverse asieliinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de

beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het CGVS op dat het online krantenartikel dat u neerlegde ontstaat is van alle mogelijke credibiliteit en het kan bijgevolg ook niet bijdragen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolging in Sierra Leone. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de pers in Sierra Leone geplaagd wordt door corruptie, en dat de onderbetaalde journalisten vaak belanden in situaties met conflicterende interesses. De website waar het artikel op gepubliceerd is, Focus 24/7 News, heeft ook bijzonder weinig bezoekers per dag, de dag voor het persoonlijk onderhoud waren het er bijvoorbeeld 32. Dit lage aantal bezoekers is niet indicatief voor een betrouwbare en welgekende bron van informatie. Daarenboven staat er ook een typefout in het adres van het medium "48 Siaka Steven Street" te Freetown moet "Siaka StevenS street" zijn en is er geen naam van een journalist vermeld bij het artikel, wat ook de betrouwbaarheid van de website niet ten goede komt. U werd ook zelf bevraagd over de inhoud van het artikel dat u voorlegde, om zo toch wat meer informatie te vergaren over de ze bron (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5). U zou het artikel via WhatsApp verkregen hebben van de vriend van uw zoon, die u vertelde dat er een artikel over u geschreven was. Over het artikel, dat toch een belangrijk bewijselement in uw verhaal is, kan u echter zeer weinig verklaren. U weet niet wie de journalist is die het geschreven heeft, wat de website Focus 24/7 is, zelfs niet wie de getuige (in het artikel genoemd als 'relative') Mohammed is (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5). Ze hebben dan ook nog een foto van u kunnen bemachtigen voor de publicatie, maar wederom kon u niet uitleggen hoe ze aan de foto kwamen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5). Wat betreft de inhoud van het artikel, merkt het CGVS op dat dit zeer uitgebreid de Bondo gemeenschap beschrijft, een gemeenschap met praktijken die in heel Sierra Leone bekend zijn. Dit doet vragen reizen over het vermeende doelpubliek van het artikel, en ondersteunt bijgevolg het geloof dat dit een artikel is dat geschreven werd voor een westers publiek met het oog op de aanvraag tot internationale bescherming. Bovenstaande bevindingen in acht genomen, kan het CGVS niet anders dan oordelen dat het door u voorgelegde artikel niet in aanmerking kan genomen worden als bewijsmateriaal ter ondersteuning van uw verklaringen.

Vervolgens maken uw laattijdig vertrek uit het land en het gebrek aan stappen dat u hebt ondernomen om uzelf te beschermen, het niet geloofwaardig dat u een reële vrees hebt voor vervolging ten aanzien van de lokale Bondo gemeenschap. Na het overlijden van uw moeder in 2008 werd u naar eigen zeggen al uitgenodigd op de meetings van de Bondo gemeenschap waar er gesproken werd over de opvolging van uw moeder als Soweï/besnijdstster (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Tijdens deze meetings werd u zelfs op de hoogte gebracht van de leeftijd waarop u uw moeder moest opvolgen, volgens uw verklaringen vanaf ongeveer 40 jaar oud (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). U was dus op de hoogte van wat u te wachten stond, uw moeder had u aangeduid als haar opvolger als Soweï en u zou moeten toetreden wanneer u de gepaste leeftijd bereikte. Echter, hoewel u allesbehalve de intentie had om Soweï te worden, hebt u sinds het overlijden van uw moeder in 2008 geen stappen ondernomen om u van uw lot te onttrekken. Sterker nog, u verklaarde naar de meetings te gaan van de Soweï wanneer ze u opdroegen waar u de opvolging en de bijdragen aan de gemeenschap besprak (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Geconfronteerd met het feit dat u dus zeer lange tijd gewoon uw lot afwachtte, antwoordde u enkel dat u geen druk voelde van de gemeenschap omdat u de leeftijd nog niet bereikt had (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). U was zich dus al die tijd bewust van de deadline die er aankwam, maar u wachtte toch het moment af dat de druk zo hoog was, dat het eigenlijk zelfs te laat was. U kon geen enkele aannemelijke verklaring geven voor uw gedrag dat zo strijdig is met uw beweerde vrees. Daarenboven, volgens uw verklaringen voelde u in 2019 al de druk opbouwen om toe te treden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). In het begin van 2019 werd u zelfs bijna met geweld meegenomen naar een meeting, maar door te zeggen dat u wel zou komen hebben ze het dan toch niet gedaan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). Uw verklaring dat u op dat moment uw dorp niet kon verlaten omdat u niet de juiste gemoedstoestand had, dat u dat niet in een staat van bezorgdheid kon doen, is alles behalve afdoende om uw passieve houding in de kwestie te duiden. Uiteindelijk, bij uw vertrek had u de leeftijd van 45 jaar, dus eigenlijk was u al bijna voorbij de door u opgestelde leeftijd van 40 tot 45 jaar om een Soweï te worden en hebt u

ook bijna 12 jaar afgewacht (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Dergelijk handelen is niet in overeenstemming te brengen met een acute vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

Naast deze passieve houding om het dorp te verlaten, hebt u ook geen verdere stappen ondernomen om op een andere manier om aan uw lot te ontsnappen. U hebt bijvoorbeeld niet getracht om elders in Sierra Leone te gaan wonen om aan uw vervolgers te ontsnappen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22, p.23), hoewel u dan anderzijds na uw ontsnapping wel een periode in een ander, vreemd dorp kon wonen en dat alle mensen daar bereid waren om u te helpen. Nadat de druk op u toenam in 2019 sprak u er wel eens met uw man over, maar hij zei enkel dat u niet moest toetreden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Dit antwoord is ook niet indicatief voor de ernst waarmee u uw beweerde risico op vervolging trachtte af te schilderen. U hebt verder ook niet op een andere manier hulp gezocht (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21) of de bescherming van de autoriteiten gezocht. U kan inderdaad stellen dat Bondo een belangrijke traditie is in de Sierra Leonese samenleving, maar u vreest dat men u zou vermoorden, en hiervoor zouden de autoriteiten u toch wel moeten beschermen. Dat u niet eens trachtte om deze bescherming in te roepen, ondermijnt uw beweerde vrees om vermoord te worden.

Verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat Soweï zeer lang worden voorbereid voor de opvolging van hun moeder, of een ander vrouwelijk familielid, en dus ook al jaren aan hun moeders zijde werken en haar assisteren bij de besnijdenis. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat dit voor u ook het geval was, aangezien u telkens weigerde en een excuus verzoon wanneer uw moeder u uitnodigde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Op het moment dat uw moeder overleed in 2008 had u ook al de leeftijd van 33 jaar, en ze probeerde u naar uw eigen verklaringen toch al een lange tijd te overtuigen om haar bij te staan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Het is tegenstrijdig dat u enerzijds een vloek zou vrezen als u rechtstreeks zou hebben gezegd dat u haar plaats niet wou innemen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21) maar dat u anderzijds dan weer jaren aan een stuk met een – toch wel zwak - excuus onder de activiteiten kon uitgeraken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Daarenboven, in tussentijd nam uw jongere zus wel degelijk deel aan activiteiten van de Bondo gemeenschap samen met uw moeder (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17), ze ging zelfs binnen in de Bondo Bush, iets wat men volgens uw eigen verklaringen niet zomaar kan doen. Uw zus nam deel aan de rituelen en u legde uit dat ze kledij droeg om binnen te gaan, die bestond uit rood en wit (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Over uw zus bent u overigens ook zeer vaag gebleven, zo kan u verklaren dat ze jonger is dan u, maar bent u zelfs niet in staat om in te schatten welke leeftijd ze ongeveer zou hebben (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Hoewel ze dus jonger dan u zou zijn, stond ze ogenschijnlijk dicht bij de Bondo gemeenschap en de rol van besnijdstster dan u, terwijl u zou opgegeven zijn als opvolger van uw moeder. U werd dan ook bevraagd over het feit of uw zus, die duidelijk beter voorbereid was voor de rol, niet uw plaats kon innemen en uw moeder kon opvolgen. Dit is iets wat ook binnen de Bondo gemeenschap mogelijk is, als de jongere dochter beter geschikt blijkt te zijn. Gevraagd om dit te verduidelijken, kan u enkel zeggen dat uw naam werd doorgegeven als opvolgster, en dat u niet hebt nagedacht dat uw zus uw plaats zou kunnen innemen. Wederom, als u echt vreesde dat u gedwongen werd om u aan te sluiten, dan is het vreemd dat u dit scenario zelfs niet overwogen of besproken zou hebben. Het is inderdaad zo dat de opvolging de oudste dochter toekomt, maar het feit dat u zelfs niet nadacht over deze optie, onderstreept voornamelijk wederom uw passieve houding ten opzichte van uw lot.

Tot slot slaagde u er niet in om bepaalde aspecten van uw relaas op een geloofwaardige manier te brengen, wat ook de algemene geloofwaardigheid van uw vrees schaadt. Een cruciaal aspect is ten eerste wat de Bondo gemeenschap juist is. Zo kan u zelf maar weinig vertellen over wat de Bondo gemeenschap is en blijft u vaag over uw eigen betrokkenheid bij die gemeenschap (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). U verklaarde dat u na uw besnijdenis niets met de gemeenschap deed, terwijl u later dan weer naar de meetings van de Soweï ging. De dag dat een meisje of een jonge vrouw besneden wordt, volgens informatie waarover het CGVS beschikt, wordt ze lid van de Bondo gemeenschap, en niet pas zoals u tracht te beweren wanneer ze een initiatie tot Soweï ondergaat (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). Aangezien de Bondo gemeenschap betrekking heeft op zo goed als alle aspecten van het leven van de vrouwen in de gemeenschap, en u toch al genoeg ervaring had met deze gemeenschap, kon er van u wel verwacht worden dat u ook uitgebreid hierover kon vertellen. Hetzelfde geldt voor de vraag wat een Soweï juist doet, wederom slaagde u hier niet in om de toch wel belangrijke rol van de Soweï in de samenleving te duiden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Dit is uiterst opmerkelijk omdat uw moeder de belangrijkste Soweï van het dorp zou zijn geweest en dat u voorbestemd was om haar plaats in te nemen. Daarenboven kan u ook bijzonder

weinig verklaren over wie juist degenen zijn die u vreest, die u dwongen om toe te treden tot de gemeenschap (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Zo kan u wel hun titels geven, maar niet hun persoonlijke namen, hoewel u toch wel naar veel meetings bent gegaan van deze gemeenschap (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Van iemand die deze personen vreest, en die deze personen vaak zag, is het zeer merkwaardig dat u zelfs niet van één persoon de naam kan geven. Dit zijn mensen die u al van kleins af aan zag, volgens uw eigen verklaringen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Ook wat betreft uw ontsnapping na de meeting in de Bondo Bush komt u niet verder dan wat vage verklaringen, waarbij u noch van de man die u hielp, noch van het dorp waar u verbleef de naam kon geven (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7, p.22). U werd nochtans ruim de kans geboden om over het dorp te vertellen of om het te situeren, en aangezien u toch de vriend van uw zoon kon contacteren, hebt u ook voor het persoonlijk onderhoud de kans gehad om u te informeren over dit dorp. Wat betreft die vriend van uw zoon, die toch een cruciale rol speelde bij uw vertrek uit Sierra Leone, kan u ook van hem enkel zijn voornaam of artiestennaam geven (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). U slaagde er bijgevolg niet in om aan de hand van - gedetailleerde verklaringen, uw beweerde vrees tot vervolging geloofwaardig te maken. In combinatie met uw passieve houding ten opzichte van uw gedwongen opvolging oordeelt het CGVS dat u niet aannemelijk maakte dat u nood hebt aan internationale bescherming voor een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en voor het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aan de hand van de door u neergelegde medische attesten kan niet worden vastgesteld wie de daders zijn van de door u beweerde opgelopen verwondingen, noch om welke reden en wanneer deze kwetsuren zouden toegebracht zijn. Het medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u de verwondingen opliep, maar geeft enkel aan dat u 5 littekens hebt op uw abdomen. De arts heeft verder enkel de door u gegeven verklaringen herhaald, dit attest kan dan verder ook niet bijdragen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel laat verzoekster het volgende gelden over de waarachtigheid van de door haar afgelegde verklaringen:

“Aangezien in de bestreden beslissing het CGVS bepaalde verklaringen van Verzoekster afdoet als zijnde ongeloofwaardig.

Dat Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet bepaalt de voorwaarden waaronder het CGVS, bij gebrek aan bewijselementen de asielaanvraag toch geloofwaardig kan bevinden :

- de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt zijn voorgelegd, en hij heeft een bevredigende verklaring gegeven voor het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- de asielzoeker heeft zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen aangevoerd waarom hij dit niet gedaan heeft;
- de asielzoeker kan in grote lijnen als geloofwaardig worden beschouwd.

Deze voorwaarden zijn cumulatief.

Er dient te worden opgemerkt dat in de hypothese van ontbreken van geloofwaardigheid van de verklaringen van de Verzoekster, dat dit niet betekent dat men zich niet de vraag moet stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden (Jaarverslag RvV 2009-2010, p. 74).

Het is duidelijk dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (RvV nr. 70 321 dd 22 november 2011; RvV nr. 73 836 van 24 januari 2012).

Bij het onderzoek ten gronde ligt de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker. Maar meestal zal deze geen tastbare bewijzen kunnen tonen. Daarom moeten de ondervrager en de asielzoeker alle pertinente feiten vaststellen en beoordelen. In bepaalde gevallen komt het aan de overheid toe om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen. Indien deze niet gevonden kunnen worden, wordt aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, d.w.z. dat zijn verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten (RvV 4 december 2009, nr. 35 347; RvV 5 januari 2010, nr. 36 655; RvV 28 januari 2010, nr. 37 798; RvV 11 februari 2010, nr. 38 612; RvV 12 februari 2010, nr. 38 685; RvV 19 april 2010, nr. 41 835). Om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen, dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn opleiding, zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen. Het is bijgevolg duidelijk dat om het bestaan van een reden van vrees voor vervolging of van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen na te gaan, dienen de voorzienbare gevolgen van de terugkeer van de Verzoekster naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit of, indien deze niet kan worden bepaald, naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, te worden onderzocht (RvV 24 juni 2010, nr. 45 396).

Onjuiste verklaringen zijn op zichzelf geen reden om de aanvraag te weigeren. Dergelijke verklaringen moeten worden beoordeeld gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak. Er bestaan bij het CGVS geen procedureregels met betrekking tot het verslag van het gehoor; er bestaat dan ook geen enkele waarborg dat de nota's die door de ambtenaar genomen zijn, betrouwbaar zijn; indien bijgevolg de asielzoeker de inhoud van die nota's (over een bepaalde tegenstrijdigheid) op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, kan het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt worden. Het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid; niet alle gevallen van weglating van gegevens mogen ertoe leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld. Tenslotte dient te worden bemerkt dat in vele asioldossiers blijft de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade steken op de geloofwaardigheid van de asielzoeker. Het CGVS stelt in die gevallen dat de asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de problemen die daaruit voortvloeien. (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 55).

De beoordeling van de geloofwaardigheid moet focussen op de meest relevante elementen van de asielaanvraag met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging en/of het reële risico op ernstige schade. De vragen met betrekking tot de geloofwaardigheid moeten erop gericht zijn om vast te stellen of een asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.

*Slechts tegenstrijdigheden en inconsistenties in verband met de kern van het asielrelaas zouden tot ongeloofwaardigheid moeten leiden. (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 57) Tegenstrijdigheden in verband met minder relevante details van het asielrelaas hoeven niet tot de ongeloofwaardigheid van de asielzoeker te leiden (G. GOODWIN-GILL, *The Refugee in International Law*, Oxford, Oxford University Press, 2007, p. 549; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Cambridge University Press, 2005, p. 85). Ook het EHRM heeft aangenomen dat verklaringen van een asielzoeker inconsistent mogen zijn. Zelfs een gedeelte van het relaas mag ongeloofwaardig worden geacht (T. SPIJKERBOER, "Subsidiarity and Arguability : the European Court of Human Rights Case law on Judicial Review in Asylum Cases", *International Journal of Refugee Law* 2009, volume 21, number 1, p. 59; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, nr. 2345/02, § 50-56). In sommige gevallen focust het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid voornamelijk op de minder relevante details van het asielrelaas. Daarenboven focust het CGVS in vele gevallen zich zelfs volledig op de minder relevante details, zoals de reisroute, geografische kennis van de regio van afkomst of irrelevante data ver in het verleden. Op basis van tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over de minder belangrijke details en op basis van een gebrek aan bewijs acht het CGVS een asielzoeker vervolgens ongeloofwaardig (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 57).*

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft met de Verzoekster. Het Hof van Justitie stelt daartoe dat "Indien de door de Verzoekster om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de Verzoekster moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de Verzoekster" (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M./Ierland, § 66). Verder neemt ook het EHRM aan dat er een bepaalde onderzoeksplicht rust op de asielinstanties. Dit komt zeer duidelijk tot uiting in de recente uitspraak van het EHRM in de zaak Singh en anderen tegen België (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh en anderen/België). De beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas is slechts een onderdeel van de vaststelling van een EVRM-risico. Ondanks het feit dat het CGVS poogt ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van Verzoekster vast te stellen, kunnen elementen daaruit nog steeds leiden tot een EVRM-schending (EHRM in de zaak Said tegen Nederland en EHRM in de zaak FH tegen Zweden).

Overwegende dat het CGVS haar negatieve beslissing en het ongeloofwaardig achten van het asielrelaas van verzoekster voornamelijk steunt op een vermeend gebrek aan ernstig karakter.

Dat het CGVS maar weinig rekening heeft gehouden met de specifieke context van waaruit verzoekster haar verklaringen heeft gedaan.

Dat verzoeker stelt dat een besnijdenis meestal een massa-gebeurtenis is en zij ooit de assistente van haar moeder diende te. Dat ze moest samen met andere vrouwen klappen en zingen, zodat de gillen en schreeuwen van de meisjes daardoor gedempt werd.

Dat verzoeker zulks verschrikkelijk vond. Dat er werd verwacht bepaalde instrumenten (zoals bvb. scheermesjes) aan te geven.

Al die tijd was er een grote druk om zich voor te doen alsof ze was net zoals de andere vrouwen, dat ze niet tegen de praktijken in kwestie was.

Ze wist al die tijd dat, wanneer haar moeder zou sterven, ze haar rol zou moeten overnemen. De regel is dat de oudste dochter van de soweï (de besnijdstster) later ook soweï wordt.

Wanneer haar moeder stierf moest ze beginnen aan de procedure om soweï te worden. Ze zou uiteindelijk worden gedwongen om besnijdenissen uit te voeren.

Zij kon gevoelsmatig niet anders dan dit in eerste instantie te proberen aanvaarden of te doen alsof zij dit zou kunnen aanvaarden.

Dat normaliter vrouwen die de eer krijgen om soweï te worden dit niet weigerden. Soweï worden valt immers samen met enorme voordelen en voorrechten. Een soweï geniet aanzien binnen de gemeenschap. De mensen kijken op naar hen, ze krijgen geschenken en sstatus. Hele gemeenschappen en families hangen ook af van deze soweï's.

Een soweï werkt namelijk niet alleen, zij heeft assistentes, vrouwen die de meisjes tegen de grond duwen en de benen openhouden, die de ceremonies verzorgen etc...

Verzoeker zegt dat zij door dit te weigeren een groot risico loopt op repercussies door de gemeenschap omwille van de teleurstelling en verraad dat zij zou hebben veroorzaakt

Dat de weigering van verzoeker tevens ook gevolgen had voor andere mensen. Immers : wanneer er geen soweï is in een bepaald dorp, de families met hun meisjes naar een ander dorp gaan en zo worden alle assistentes derhalve werkloos.

Dat de verklaringen gedaan door verzoeker stroken met de realiteit in Sierra Leone voor wat betreft de gangbare praktijken.

Cfr: FB (Lone women - PSG – internal relocation – AA (Uganda) considered) Sierra Leone [2008] UKAIT 00090 ASYLUM AND IMMIGRATION TRIBUNAL THE IMMIGRATION ACTS Heard at: Field House On 19 June and 23 July 2008;

Dat specialisten dokters zoals bvb. Dr Richard Fanthorpe hun mening geven over de consequenties van een weigering van het "Soweï-schap".

Hij heeft het over de 'hereditary nature of a soweï's functions'.

(...)

Nog: (...)

Verder is het nog heel belangrijk om bewust te zijn van de situatie op het terrein voor wat betreft vrouwelijke genitale verminking in Sierra Leone.

De Bondo Society, of Sande Society, is een gemeenschap waartoe alle geïnitieerde (besneden) vrouwen behoren. Deze Society heeft extreem veel macht in Sierra Leone, ze heeft zelfs de politieke elite in haar macht.

(cfr. SIERRA LEONE: THE INFLUENCE OF THE SECRET SOCIETIES, WITH SPECIAL REFERENCE TO FEMALE GENITAL MUTILATION A Writenet Report by Dr Richard Fanthorpe commissioned by United Nations High Commissioner for Refugees, Status Determination and Protection Information Section (DIPS).

Dit zorgt ervoor dat mensen die zich uitspreken tegen vrouwelijke genitale verminking geen hulp kunnen verwachten van de regering of de politie.

(...)

Dat Verzoekster formeel achter haar verklaringen blijft staan en aangeeft niets anders dan de waarheid te hebben verteld.

Overwegende dat wordt getwijfeld aan de oorsprong van de littekens van verzoeker op het lichaam (vastgesteld en onderzocht door centrumarts).

Dat in deze kan worden verwezen naar :

Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Sierra Leone: Information on the Poro Society, including rituals and initiation; ability to refuse initiation or leadership roles; availability of state protection (2015-July 2017), 18 September 2017, SLE105973.E, available at: <https://www.refworld.org/docid/5aa90b854.html>

“(...)”

Dat zulks lijkt te stroken met de verklaringen gedaan door verzoekster.

Dat nogmaals benadrukt dient te worden dat verzoekster een introverte persoonlijkheid heeft, dewelke niet in haar nadeel mag werken tijdens de beoordeling van bepaalde verklaringen.

Dat onvoldoende rekening wordt gehouden met de bijgelovigheid van de gemeenschappen zoals die van verzoeker die uitwerking kennen in angst en sociale uitsluiting.

Dat verzoekster al haar hoop had gezet op een hereniging met haar zoon in Portugal, waar zij tevens een belangrijke (huishoudelijke) rol zou kunnen invullen in zijn gezin.”

2.1.2. In een tweede middel laat verzoekster het volgende gelden over de weigering van de hoedanigheid van vluchteling:

“Conform de artikel 48/3, § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dienen de daden van vervolging:

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De daden van vervolging kunnen onder andere de vorm aannemen van fysieke of psychische geweldpleging, wat in casu het geval is.

De daden van vervolging dienen bovendien in verband te staan met ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het al dan niet toebehoren tot een sociale groep.

De vervolging moet een zekere ernst, een zekere zwaarte vertonen : een persoon die omwille van een probleem van geringe omvang zijn land verlaat, kan niet als vluchteling erkend worden. Het moet gaan om een risico voor zijn leven of zijn vrijheid, of een grove schending van de mensenrechten. Evenwel kunnen “vele kleintjes een groot maken” : langdurige en voortdurende discriminaties, zelfs als sommige

daarvan op zichzelf genomen onbelangrijk zijn, kunnen iemand het gevoel geven dat het redelijkerwijze onmogelijk is om nog langer in zijn land te blijven. Er dient te worden opgemerkt dat opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn : een gegronde vrees voor een – toekomstige – vervolging volstaat. Daarenboven dient te worden bemerkt dat er geen absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land was gebleven. Het volstaat dat er een redelijke kans is dat de vervolging zal plaatshebben (Het Amerikaans Hooggerechtshof stelde in een principiële beslissing van 9 maart 1987, inzake INS v. C. FONESCA, dat "een gegronde vrees voor vervolging" aanwezig kan zijn, zelfs indien de kans dat de vluchteling vervolgd wordt in geval van terugkeer, minder van 50% bedraagt).

In principe dient de vervolging zijn oorzaak te vinden in redenen die te maken hebben met ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde groep of de politieke overtuiging. Voorts dient te worden bemerkt dat de vervolging rechtstreeks of onrechtstreeks kan zijn. Onrechtstreeks is ze wanneer de vervolging uitgaat van particulieren.

Er wordt steeds nagegaan of de aangevoerde vervolgingen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, ongeacht of het gaat om familiaal geweld (RvV 9 maart 2010, nr. 39 969; RvV 19 maart 2010, nr. 40 530), seksueel geweld (RvV 11 januari 2011, nr. 36 856) of inbreuken die onder het gemeen recht vallen (RvV 16 februari 2010, nr. 38 798; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 009; RvV 12 augustus 2010, nr. 47 219). In het kader van de beoordeling van het gegronde karakter van Verzoeksters vrees voor vervolging is het niet belangrijk of hij daadwerkelijk het kenmerk gekoppeld aan ras, geloof, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging bezit dat de oorzaak van de vervolging is (RvV 21 april 2010, nr. 42 086; RvV 20 mei 2010, nr. 43 563).

Overwegende de sociale rol van de Bondo gemeenschap en de impact van een weigering van het "Soweï-schap".

Dat de verklaringen van verzoeker dan ook stroken met hetgeen algemeen wordt aangenomen als de gangbare praktijk in Sierra Leone.

Cfr. supra : (...)

Cfr. Ook recentere bronnen dewelke het voorgaande bevestigen:

UN Population Fund (UNFPA), Analysis of Legal Frameworks on Female Genital Mutilation in Selected Countries in West Africa, January 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5a83117c4.html>

Freedom House, Freedom in the World 2018 - Sierra Leone, 27 August 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5b8d24b91.html>

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Age, Gender and Diversity Considerations – COVID-19, 21 March 2020, available at: <https://www.refworld.org/docid/5e84a9dd4.html>

2.1.3. In een derde middel laat verzoekster het volgende gelden over de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut:

"Artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend aan de vreemdeling die niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling en die geen beroep kan doen op artikel 9ter van voormelde wet, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Als ernstige schade wordt uitdrukkelijk aanzien, een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld.

De status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst of, in het geval van een staatloze, naar het land gaat waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, een reëel risico loopt op ernstige schade, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen. Aldus moeten er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico loopt op ernstige schade, en hij kan of wil zich niet door zijn land laten beschermen.

De subsidiaire bescherming wordt in principe toegekend aan asielzoekers die aantonen dat zij bij terugkeer naar hun land (in de toekomst dus) zouden kunnen worden vervolgd of dat zij ernstige schade zouden kunnen lopen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om voor asielzoekers die in het verleden reeds werden vervolgd, ernstige schade hebben geleden of daarmee werden

bedreigd. Het CGVS moet in dat geval een beschermingsstatuut toekennen (resp. vluchteling of subsidiaire bescherming), tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.

Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit om bescherming toe te kennen indien er sprake is van zeer ernstige trauma's bij de asielzoeker, zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten verdwenen of gewijzigd zijn. Het gaat dan om asielzoekers die een bijzonder sterke vrees koesteren ten gevolge van uiterst ernstige vervolgingen in het verleden. Aldus, kunnen we besluiten dat indien een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, wordt dit beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gerond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt. In dit geval is het aan de verwerende partij (het CGVS) om te bewijzen dat er redenen bestaan om aan te nemen dat deze vervolging of deze ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvV 28 mei 2010, nr. 44 192; RvV 25 juni 2010, nr. 45 444; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 037).

Verzoekster heeft in casu op zijn minst trauma's opgelopen in het kader van de potentiële repercussies die haar te beurt zouden vallen door toedoen van de Bondo-gemeenschap.

Dat het gebruik van de begrippen "zwaarwegende gronden" en "reëel risico" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stuurt aan op een individueel onderzoek van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt. De aanvraag van de subsidiaire bescherming kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon tonen, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele dreiging vereist (RvV 16 november 2009, nr. 34 245; RvV 27 april 2010, nr. 42 444).

Dit vloeit tevens voort uit een interpretatie van het begrip "reëel risico" naar analogie met de maatstaf die het EHRM hanteert bij de beoordeling van artikel 3 EVRM, waardoor niet alleen rekening dient te worden gehouden met wat gekend is over de situatie in het land van herkomst van de asielzoeker doch ook met diens persoonlijke situatie. De aard van het onderzoek van het reële risico en de elementen die de Verzoekster aannemelijk dient te maken hangen af van de aangevoerde ernstige schade.

De bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met het risico dat verzoekster loopt bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst.

Dat kan worden aangenomen dat de gangbare praktijken (cfr. supra) kunnen worden omschreven als een vorm van willekeurig geweld tegen mensen zoals verzoeker.

Dat hiertegen bovendien geen enkel verhaal kan worden gehaald bij een overheid of autoriteit ter bescherming tegen deze praktijken.

Dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze rekening houdt met de eventuele gevolgen van de weigering van het Sowel-schap binnen de gemeenschap van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het specifiek kwetsbaar karakter van verzoekster en in welke mate dit een uitwerking zou hebben op verzoeker. (cfr. Infra)"

2.1.4. In een vierde middel laat verzoekster het volgende gelden over de miskennis van haar kwetsbaar karakter als alleenstaande geïsoleerde vrouw (te midden van de covid-19 pandemie):

"Overwegende dat de bestreden beslissing geen blijk geeft van een terdege onderzoek naar de gevolgen van het kwetsbaar karakter waarmee verzoekster is behept.

Verzoekster betreft een alleenstaande vrouw, die volledig geïsoleerd is bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Dat verzoekster op geen enkele steun meer zal kunnen rekenen, daar zij als afvallige zal worden gezien bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Dat naast de eventuele repercussies van de Bondo-gemeenschap tevens ook rekening dient te worden gehouden met de stringente maatregelen in de nasleep van de covid-19 pandemie.

Immers kan worden aangenomen dat het circuleren voor sommige bevolkingsgroepen ernstig wordt beperkt.

Dat ook de toegang tot (medische) steun, indien al beschikbaar, ernstig wordt bemoeilijkt.

"(...)"

(Cfr. COVID-19 and refugees The maps, stats and facts on how the pandemic has impeded efforts to protect the displaced and affected their access to basic rights. UNHCR, available at: <https://storymaps.arcgis.com/stories/95cc3b65d9264cf3b80ffef0daa0358>)

Dat de enige familie waarop verzoekster kan terugvallen en steeds is op teruggevallen in Portugal verblijft. Dat de zoon van verzoekster legaal verblijf heeft in Portugal met diens gezin."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart Sierra Leone verlaten te hebben uit vrees om te worden gevangengenomen en vermoord door de Bondo gemeenschap, die van haar verlangt dat zij haar moeder als lokale besnijdster binnen deze gemeenschap opvolgt.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) heeft. De adjunct-commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) het online krantenartikel dat verzoekster neerlegde ontdaan is van alle mogelijke credibiliteit en bijgevolg ook niet kan bijdragen aan de geloofwaardigheid van haar beweerde vervolging in Sierra Leone, dat (ii) haar laatijdig vertrek uit het land en het gebrek aan stappen dat zij heeft ondernomen om zichzelf te beschermen, het niet geloofwaardig maken dat verzoekster een reële vrees heeft voor vervolging ten aanzien van de lokale Bondo gemeenschap, dat (iii) verzoekster geen verdere stappen ondernomen heeft om op een andere manier aan haar lot te ontsnappen, dat (iv) uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt, blijkt dat Soweï zeer lang worden voorbereid voor de opvolging van hun moeder, of een ander vrouwelijk familielid, en dus ook al jaren aan hun moeders zijde werken en haar assisteren bij de besnijdenis, terwijl uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat dit voor haar ook het geval was, dat (v) verzoekster er niet in slaagde om bepaalde aspecten van haar relaas op een geloofwaardige manier te brengen, en dat (vi) het door verzoekster neergelegde medisch attest niet kan bijdragen aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Ter staving van haar verzoek legde verzoekster in de loop van de administratieve procedure een online krantenartikel en een medisch attest van 28 oktober 2020 neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

Over het online krantenartikel dat verzoekster neerlegde stelt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat dit ontdaan is van alle mogelijke geloofwaardigheid en bijgevolg niet kan bijdragen aan de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vervolging in Sierra Leone. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de pers in Sierra Leone geplaagd wordt door corruptie, en dat de onderbetaalde journalisten vaak belanden in situaties met conflicterende interesses. De website waar het artikel op gepubliceerd is, Focus 24/7 News, heeft ook bijzonder weinig bezoekers per dag, de dag voor het persoonlijk onderhoud waren het er bijvoorbeeld 32. Dit lage aantal bezoekers is niet indicatief voor een betrouwbare en welgekende bron van informatie. Daarenboven staat er ook een typfout in het adres van het medium "48 Siaka Steven Street" te Freetown moet "Siaka StevenS

street" zijn en is er geen naam van een journalist vermeld bij het artikel, wat ook de betrouwbaarheid van de website niet ten goede komt. U werd ook zelf bevraagd over de inhoud van het artikel dat u voorlegde, om zo toch wat meer informatie te vergaren over de ze bron (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5). U zou het artikel via WhatsApp verkregen hebben van de vriend van uw zoon, die u vertelde dat er een artikel over u geschreven was. Over het artikel, dat toch een belangrijk bewijselement in uw verhaal is, kan u echter zeer weinig verklaren. U weet niet wie de journalist is die het geschreven heeft, wat de website Focus 24/7 is, zelfs niet wie de getuige (in het artikel genoemd als 'relative') Mohammed is (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5). Ze hebben dan ook nog een foto van u kunnen bemachtigen voor de publicatie, maar wederom kon u niet uitleggen hoe ze aan de foto kwamen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5). Wat betreft de inhoud van het artikel, merkt het CGVS op dat dit zeer uitgebreid de Bondo gemeenschap beschrijft, een gemeenschap met praktijken die in heel Sierra Leone bekend zijn. Dit doet vragen reizen over het vermeende doelpubliek van het artikel, en ondersteunt bijgevolg het geloof dat dit een artikel is dat geschreven werd voor een westers publiek met het oog op de aanvraag tot internationale bescherming. Bovenstaande bevindingen in acht genomen, kan het CGVS niet anders dan oordelen dat het door u voorgelegde artikel niet in aanmerking kan genomen worden als bewijsmateriaal ter ondersteuning van uw verklaringen." Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft het medisch attest, oordeelt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

"Aan de hand van de door u neergelegde medische attesten kan niet worden vastgesteld wie de daders zijn van de door u beweerde opgelopen verwondingen, noch om welke reden en wanneer deze kwetsuren zouden toegebracht zijn. Het medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u de verwondingen opliep, maar geeft enkel aan dat u 5 littekens hebt op uw abdomen. De arts heeft verder enkel de door u gegeven verklaringen herhaald, dit attest kan dan verder ook niet bijdragen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Door er in het eerste middel louter op te wijzen dat informatie over de "Poro Society" waaruit zij citeert "lijkt te stroken" met haar verklaringen, slaagt verzoekster er niet in om de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

De Raad besluit dat verzoekster een inspanning heeft geleverd om haar verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, wijst de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden op het volgende:

"Verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat Soweï zeer lang worden voorbereid voor de opvolging van hun moeder, of een ander vrouwelijk familielid, en dus ook al jaren aan hun moeders zijde werken en haar assisteren bij de besnijdenis. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat dit voor u ook het geval was, aangezien u telkens weigerde en een excuus verzoon wanneer uw moeder u uitnodigde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Op het moment dat uw moeder overleed in 2008 had u ook al de leeftijd van 33 jaar, en ze probeerde u naar uw eigen verklaringen toch al een lange tijd te overtuigen om haar bij te staan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Het is tegenstrijdig dat u enerzijds een vloek zou vrezen als u rechtstreeks zou hebben gezegd dat u haar plaats niet wou innemen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21) maar dat u anderzijds dan weer jaren aan een stuk met een – toch wel zwak - excuus onder de activiteiten kon uitgeraken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Daarenboven, in tussentijd nam uw jongere zus wel degelijk deel aan activiteiten van de Bondo gemeenschap samen met uw moeder (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17), ze ging zelfs binnen in de Bondo Bush, iets wat men volgens uw eigen verklaringen niet zomaar kan doen. Uw zus nam deel aan de rituelen en u legde uit dat ze kledij droeg om binnen te gaan, die bestond uit rood en wit (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Over uw zus bent u overigens ook zeer vaag gebleven, zo kan u verklaren dat ze jonger is dan u, maar bent u zelfs niet in staat om in te schatten welke leeftijd ze ongeveer zou hebben (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Hoewel ze dus jonger dan u zou zijn, stond ze ogenschijnlijk dicht bij de Bondo gemeenschap en de rol van besnijdsters dan u, terwijl u zou opgegeven zijn als opvolger van uw moeder. U werd dan ook bevraagd over het feit of uw zus, die duidelijk beter voorbereid was voor de rol, niet uw plaats kon

innemen en uw moeder kon opvolgen. Dit is iets wat ook binnen de Bondo gemeenschap mogelijk is, als de jongere dochter beter geschikt blijkt te zijn. Gevraagd om dit te verduidelijken, kan u enkel zeggen dat uw naam werd doorgegeven als opvolgster, en dat u niet hebt nagedacht dat uw zus uw plaats zou kunnen innemen. Wederom, als u echt vreesde dat u gedwongen werd om u aan te sluiten, dan is het vreemd dat u dit scenario zelfs niet overwogen of besproken zou hebben. Het is inderdaad zo dat de opvolging de oudste dochter toekomt, maar het feit dat u zelfs niet nadacht over deze optie, onderstreept voornamelijk wederom uw passieve houding ten opzichte van uw lot.

Tot slot slaagde u er niet in om bepaalde aspecten van uw relaas op een geloofwaardige manier te brengen, wat ook de algemene geloofwaardigheid van uw vrees schaadt. Een cruciaal aspect is ten eerste wat de Bondo gemeenschap juist is. Zo kan u zelf maar weinig vertellen over wat de Bondo gemeenschap is en blijft u vaag over uw eigen betrokkenheid bij die gemeenschap (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). U verklaarde dat u na uw besnijdenis niets met de gemeenschap deed, terwijl u later dan weer naar de meetings van de Soweis ging. De dag dat een meisje of een jonge vrouw besneden wordt, volgens informatie waarover het CGVS beschikt, wordt ze lid van de Bondo gemeenschap, en niet pas zoals u tracht te beweren wanneer ze een initiatie tot Soweï ondergaat (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). Aangezien de Bondo gemeenschap betrekking heeft op zo goed als alle aspecten van het leven van de vrouwen in de gemeenschap, en u toch al genoeg ervaring had met deze gemeenschap, kon er van u wel verwacht worden dat u ook uitgebreid hierover kon vertellen. Hetzelfde geldt voor de vraag wat een Soweï juist doet, wederom slaagde u hier niet in om de toch wel belangrijke rol van de Soweï in de samenleving te duiden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Dit is uiterst opmerkelijk omdat uw moeder de belangrijkste Soweï van het dorp zou zijn geweest en dat u voorbestemd was om haar plaats in te nemen. Daarenboven kan u ook bijzonder weinig verklaren over wie juist degenen zijn die u vreest, die u dwongen om toe te treden tot de gemeenschap (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Zo kan u wel hun titels geven, maar niet hun persoonlijke namen, hoewel u toch wel naar veel meetings bent gegaan van deze gemeenschap (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Van iemand die deze personen vreest, en die deze personen vaak zag, is het zeer merkwaardig dat u zelfs niet van één persoon de naam kan geven. Dit zijn mensen die u al van kleins af aan zag, volgens uw eigen verklaringen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Ook wat betreft uw ontsnapping na de meeting in de Bondo Bush komt u niet verder dan wat vage verklaringen, waarbij u noch van de man die u hielp, noch van het dorp waar u verbleef de naam kon geven (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7, p.22). U werd nochtans ruim de kans geboden om over het dorp te vertellen of om het te situeren, en aangezien u toch de vriend van uw zoon kon contacteren, hebt u ook voor het persoonlijk onderhoud de kans gehad om u te informeren over dit dorp. Wat betreft die vriend van uw zoon, die toch een cruciale rol speelde bij uw vertrek uit Sierra Leone, kan u ook van hem enkel zijn voornaam of artiestennaam geven (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). U slaagde er bijgevolg niet in om aan de hand van - gedetailleerde verklaringen, uw beweerd vrees tot vervolging geloofwaardig te maken.”

Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het geven van allerhande theoretische juridische uiteenzettingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris-generaal, het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, het stellen dat zij niets anders dan de waarheid heeft verteld en het aanhalen van algemene informatie waarmee haar verklaringen zouden stroken, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Ook door in het eerste middel te betogen dat het CGVS maar weinig rekening heeft gehouden met de specifieke context van waaruit zij haar verklaringen heeft gedaan, zonder de context van haar verklaringen toe te lichten, plaatst verzoekster de voorgaande motieven niet in een ander daglicht.

Verzoekster benadrukt in het eerste middel voorts terecht dat een introverte persoonlijkheid niet in haar nadeel mag werken bij de beoordeling van bepaalde verklaringen. Zij staat evenwel niet dat zij een dergelijke introverte persoonlijkheid heeft en laat bovendien na *in concreto* aan te duiden – en de Raad ziet niet in – welke van de door haar afgelegde verklaringen hierdoor onjuist en in haar nadeel zouden zijn beoordeeld, laat staan op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Verzoekster licht evenmin toe waaruit zou moeten blijken dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden “met de bijgelovigheid van de gemeenschappen zoals die van verzoeker die uitwerking kennen in angst en sociale uitsluiting”.

Verzoeksters betoog in het eerste middel dat zij *“al haar hoop had gezet op een hereniging met haar zoon in Portugal, waar zij tevens een belangrijke (huishoudelijke) rol zou kunnen invullen in zijn gezin”*, wijst er voorts op dat andere redenen dan een gegronde vrees voor vervolging hebben meegespeeld bij haar vertrek en doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen daarover.

Waar verzoekster in het derde middel aanvoert dat zij *“op zijn minst trauma’s (heeft) opgelopen in het kader van de potentiële repercussies die haar te beurt zouden vallen door toedoen van de Bondo-gemeenschap”*, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij legt geen enkel attest voor waaruit dergelijke trauma’s kunnen blijken.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de hierboven aangehaalde motieven, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog terecht als volgt gemotiveerd:

“Vervolgens maken uw laattijdig vertrek uit het land en het gebrek aan stappen dat u hebt ondernomen om uzelf te beschermen, het niet geloofwaardig dat u een reële vrees hebt voor vervolging ten aanzien van de lokale Bondo gemeenschap. Na het overlijden van uw moeder in 2008 werd u naar eigen zeggen al uitgenodigd op de meetings van de Bondo gemeenschap waar er gesproken werd over de opvolging van uw moeder als Soweï/besnijdstster (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Tijdens deze meetings werd u zelfs op de hoogte gebracht van de leeftijd waarop u uw moeder moest opvolgen, volgens uw verklaringen vanaf ongeveer 40 jaar oud (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). U was dus op de hoogte van wat u te wachten stond, uw moeder had u aangeduid als haar opvolger als Soweï en u zou moeten toetreden wanneer u de gepaste leeftijd bereikte. Echter, hoewel u allesbehalve de intentie had om Soweï te worden, hebt u sinds het overlijden van uw moeder in 2008 geen stappen ondernomen om u van uw lot te onttrekken. Sterker nog, u verklaarde naar de meetings te gaan van de Soweï wanneer ze u opdroegen waar u de opvolging en de bijdragen aan de gemeenschap besprak (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Geconfronteerd met het feit dat u dus zeer lange tijd gewoon uw lot afwachtte, antwoordde u enkel dat u geen druk voelde van de gemeenschap omdat u de leeftijd nog niet bereikt had (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). U was zich dus al die tijd bewust van de deadline die er aankwam, maar u wachtte toch het moment af dat de druk zo hoog was, dat het eigenlijk zelfs te laat was. U kon geen enkele aannemelijke verklaring geven voor uw gedrag dat zo strijdig is met uw beweerde vrees. Daarenboven, volgens uw verklaringen voelde u in 2019 al de druk opbouwen om toe te treden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). In het begin van 2019 werd u zelfs bijna met geweld meegenomen naar een meeting, maar door te zeggen dat u wel zou komen hebben ze het dan toch niet gedaan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). Uw verklaring dat u op dat moment uw dorp niet kon verlaten omdat u niet de juiste gemoedstoestand had, dat u dat niet in een staat van bezorgdheid kon doen, is alles behalve afdoende om uw passieve houding in de kwestie te duiden. Uiteindelijk, bij uw vertrek had u de leeftijd van 45 jaar, dus eigenlijk was u al bijna voorbij de door u opgestelde leeftijd van 40 tot 45 jaar om een Soweï te worden en hebt u ook bijna 12 jaar afgewacht (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Dergelijk handelen is niet in overeenstemming te brengen met een acute vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

Naast deze passieve houding om het dorp te verlaten, hebt u ook geen verdere stappen ondernomen om op een andere manier om aan uw lot te ontsnappen. U hebt bijvoorbeeld niet getracht om elders in Sierra Leone te gaan wonen om aan uw vervolgers te ontsnappen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22, p.23), hoewel u dan anderzijds na uw ontsnapping wel een periode in een ander, vreemd dorp kon wonen en dat alle mensen daar bereid waren om u te helpen. Nadat de druk op u toenam in 2019 sprak u er wel eens met uw man over, maar hij zei enkel dat u niet moest toetreden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Dit antwoord is ook niet indicatief voor de ernst waarmee u uw beweerde risico op vervolging trachtte af te schilderen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op haar passieve houding ten aanzien van de haar opgelegde opvolging van haar moeder als hoofd van de Soweï, in combinatie met de vaststelling dat zij er niet in slaagde om aan de hand van gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen haar vrees ten aanzien van de Bondo gemeenschap aannemelijk te maken, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij haar land verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging.

Voor zover verzoekster in het derde middel nog betoogt dat zij tegen de gangbare praktijken van de Bondo gemeenschap geen enkel verhaal kan halen bij een overheid of autoriteit, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met de Bondo gemeenschap, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is.

Voorts mist verzoeksters betoog in het vierde middel van het verzoekschrift dat haar kwetsbaar karakter als alleenstaande geïsoleerde vrouw (te midden van de covid-19 pandemie) wordt miskend feitelijke grondslag. Volgens haar verklaringen verblijven haar zus en broers immers nog in Sierra Leone (adm. doss., stuk 5, verklaring DVZ, p. 9, nr. 17). Verzoekster heeft ook geen enkele aanwijzing dat haar man en vier van haar kinderen niet meer in Sierra Leone zouden verblijven (*ibid.*, p. 9, nr. 16, en stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoekster toont dan ook niet aan dat de enige familie waarop zij kan terugvallen in Portugal verblijft.

Waar verzoekster in het vierde middel nog wijst op de stringente maatregelen in de nasleep van de covid-19 pandemie en op de moeilijke toegang tot (medische) steun, wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)). Voorts licht verzoekster niet toe door welke stringente maatregelen zij getroffen vreest te worden, zodat ook wat dit betreft geen gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde kan worden aangenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Sierra Leone.

2.3.2.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat deze niet geloofwaardig worden geacht.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Sierra Leone zou hebben gekend.

2.3.2.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Sierra Leone actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en dit nog daargelaten de vraag of de gangbare praktijken aldaar kunnen worden omschreven als een vorm van willekeurig geweld tegen mensen, zoals verzoekster in het derde middel betoogt.

2.3.2.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN